

THE KING AND I

Bij gebrek aan directe vlucht op Miami ziet Ilonka kans EEN BEZOEK te brengen aan het landgoed van de koning van rock-'n-roll, van de HILLBILLY CAT UIT MEMPHIS, van ELVIS THE PELVIS. En ja, dat doet haar wat.

Je ziet zijn kostuums uit hoogtijdagen, zijn schoenen. Waarom zijn juist gedragen schoenen altijd zo ontroerend?

ilonka

Ik heb laatst voor het eerst een *fried peanut butter and banana sandwich* gegeten. Waarom, zult u zich afvragen, dat deed ik eerlijk gezegd ook na de eerste hap. Zoals ze zeggen: *when in Rome, do as the Romans do*, en ik was nu eenmaal in Graceland, dus dan hoor je op z'n minst het lievelingseten van Elvis Presley te proberen. Ik was er altijd al benieuwd naar, sinds ik ooit op de BBC de onvolprezen documentaire zag (met de

nog onvolprezener titel) *The Burger & the King: The Life & Cuisine of Elvis Presley*.

Elvis was de eerste bekende dode voor mij als klein kind – ik zie mijn moeder nog verschrikken haar hand voor haar mond slaan toen ze het nieuws op de radio hoorde (het was, zeg maar, de Michael Jackson van haar generatie). Hij zou 75 geworden zijn deze maand, en dat vond ik een mooie gelegenheid om eens een weekendje Memphis te doen. Dat het een handige overstapplaats was voor een vakantie in Miami (hoezo wordt er niet meer direct op Miami gevlogen?) kwam toevallig ook heel goed uit.

Dus zo stond ik voor de beroemde hekken van Graceland. Nephieken, moet ik erbij zeggen, aan de overkant van de weg waar Graceland aan ligt, want je mag niet zo maar op eigen houtje de weg oversteken, nee zeg, je mocht eens aangereden worden en de boel aanklagen. Je moet dus eerst een uur in de rij staan voor het busje dat je naar de overkant rijdt, en voor je instapt is er nog een *photo opportunity* waar je geklekt wordt voor de nephieken. Die foto's kun je dan later weer voor 25 dollar kopen, waar ik te gierig voor was (ik besteedde dat geld liever aan koelkastmagneten) maar waar ik nu, weer thuis, vreselijk spijt van heb, want a. ik kom natuurlijk nooit meer in Graceland, en b. ik stond er heel leuk op.

Ik was door veel mensen al gewaarschuwd voor de *seventies* wansmaak van Graceland, en keek daar eerlijk gezegd ook

verschrikkelijk naar uit, maar eigenlijk sloeg de ontroering al snel toe. De salon en de eetkamer, de eerste vertrekken die je ziet als je binnenkomt, waren ook helemaal niet wanstaltig. Ze waren eigenlijk zo mooi dat je meteen wel wist dat daar nooit echt in gehangen en gegeten was. Elvis zat natuurlijk gewoon altijd in de keuken (net zo bruin als die van ons vroeger!) of in een van zijn recreatiekamers (en hier sloeg de wansmaak wel toe, trouwens), zoals de in neongeel en zwart uitgevoerde tv-kamer (die wil ik ook! In wat rustgevender kleuren wellicht), de biljarkamer (met migraine veroorzakend stoffen behang), of de kamer met bruinleren bankstellen en een piano waarop Elvis vlak voor hij op de wc zou overlijden nog gespeeld heeft. (Dat van die wc wist ik toevallig, ze zijn daar wel zo kies om het niet over dergelijke zaken te hebben.)

Maar goed. Het deed me dus eigenlijk wel wat. Misschien kwam het door de intimiteit van de rondleiding, je loopt met een walkman op waardoor je je niet zo bewust bent van alle andere mensen en verzonken bent in je eigen gedachten; ach kijk, wat een lieve foto van Elvis met zijn kleine dochtertje hangt daar. Je ziet zijn kostuums uit hoogtijdagen, zijn schoenen. Waarom zijn juist gedragen schoenen altijd zo ontroerend? Daar was ik ook het meest door gegrepen toen ik ooit een veiling bezocht van de inboedel van Marilyn Monroe. En dan sta je buiten opeens voor zijn graf. En dat van zijn vader en moeder en oma. En denk je: ben ik nu een voyeur? Een ramptoerist? Ik nam snel de bus weer naar de overkant, waar ik me zonder verdere gewetensbezwaren kon storten op het vinden van de beste (lees: lelijkste) koelkastmagneten en waar vrolijke kassabediendes me de waren overhandigden met hun beste Elvis in Vegas-imitatie: *'Thank you – thank you very much.'*